

MOTYL

VLČIA HORA

IVANA ONDRIOVÁ

**VLČIA
HORA**
IVANA ONDRIOVÁ

Copyright © Ivana Ondriová 2018
Design © Motýľ design 2018
Cover photo © Aleshyn Andrei / andreiuc88 / Shutterstock
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2018

ISBN: 978-80-8164-149-7

VLČIA HORA

IVANA ONDRIOVÁ

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Predslov

Kedysi ich tu boli stovky.

Ukrývali sa hlboko v norách. V nich s pokojom vyčkávali na korisť a svetlými očami pretínali tmú na okolí i medzi vysokými smrekmi. Pýšili sa hustou lesklou srstou. Vďaka tej prežili aj kruté zimy, ktorými bola hora taká povestná.

Vlčia hora.

Boli plaché. Dlhé roky.

Rovnako bolo dlhé roky iba fámou, že útočili na ľudí, ktorí si z roztopaše v lese postavili chalupy a narušili tak ich teritórium. Bolo ich len pár. Odvážlivcov.

Či vlastne hlupákov?

Čo im mohla Vlčia hora ponúknuť?

Chlad? Tieň pred slnkom? Áno, nebolo ho tu veľa. Vysoké ihličnany mu sotva dovolili nakuknúť na zem obrastenú páchnucim machom.

V čase, kedy v hore vyrástlo zopár dreveníc, však začalo vlkov akoby zázrakom ubúdať.

Miestne úrady sa vehementne bránili proti obvineniam z pytliačenia. V súčasnosti sa predsa význam vlka v potravinovom reťazci podporoval a bol nesporný. Naozaj, nik naň nepoľoval! Dokonca sa uzavrela dohoda s okolitými salašníkmi, ktorí prikývli na zvýšené opatrenia pri ochrane svojich stád a okolo svojich pasienkov si nainštalovali ochranné elektrické oplôtky. Na vlkov tak prestali mať ťažké srdce...

Ivana Ondriová

Vlk dravý však aj napriek tomu z Vlčej hory v roku 2012 celkom zmizol!

1. kapitola

Zastala som asi dva metre za ním, tesne pod úpäťm, a zapalala po dychu. Pohľad dole do rokliny bol z tejto výšky naozaj úchvatný. Čarovný a ako maľovaný, mrazil síce do špiku kostí, no zároveň lákal neuveriteľnou krásou.

Pod nami sa tiahla hustá nekonečná kosodrevina jagajúca sa na nesmelom aprílovom slnku, ktoré bolo tu hore poriadne chladné. Obkolesovali ju vysoké ihličnany a obrovské balvany so špicatými vrcholkami navršené na to miesto živelnou prírodou. Jedine tá ich znovu skrotí, človek isto nie.

Na pozadí blankytnej oblohy bez jediného obláčika sa táto scenéria zdala ako dokonale upravená fotografia.

Odpila som si z energetického nápoja, ktorý mi ráno Gregor nanútil do mojej batožiny. Chutil príšerne. Nečudo, že som sa rozkašľala a takmer ho vyvrátila na štrkovitú cestičku pod nohami. A vraj životobudič!

V tej chvíli som upútala jeho pozornosť. Pozrel mojím smerom rozžiarenými očami a zistil, že zaostávam.

„Paráda, čo? Vrael som ti, že budeš očarená.“

„Aj poriadne uzímená. Ako je to ešte ďaleko?“

Strčila som krikľavú fľašu späť do malého pútka na bočnej kapse batoha a vykročila k nemu hore. Potešilo ma, že za mnou natiahol ruku a takto mi pomáhal na vrchol. Keď som sa napokon s hlasným odľukovaním vyštverala k nemu, bez okolkov si ma pritúlil a s mľaskotom sa jazykom predral medzi moje pootvorené pery.

„Hneď by som ťa pomiloval. Tu na tom machu,“ vyceril na mňa drobné zuby a rukou mi povážlivo vošiel pod bundu a termobielizeň. V sekunde v nej držal môj pravý prsník, ktorý na jeho láskanie ako na povel zareagoval.

„Tak ako?“ Nedala som sa. „Mám pocit, že tu vypustím dušu. Mám dosť, Greg.“

„Čoho dosť? Mňa? Tohto?“

On to fakt myslel vážne. Zhodil z pliec ťažký turistický ba-toh s výstrojom a povrazom, rozopol mi červenú vetrovku a teplé tričko vytiahol ku krku. Ovanul ma taký chlad, až som zadrkotala zubami.

„Trasorítka. Šak ťa zohrejem. A ešte ako. Nevydržím, kým tam dôjdeme.“

Vzdychla som a zastavila jeho ruky tesne nad gombíkom mojich nohavíc.

„Takže je to ešte pekelné ďaleko. Máš vôbec tušenie kde, Greg? Nevzal si ani len mapu!“

Začkal, ublížene sa odo mňa odtiahol a z puzdra prevese-ného cez pravé plece vytiahol ďalekohľad.

„Myslíš si, že neviem, kam nás ťahám? Ver mi aspoň tro-chu, došliaka! Šak som tu bol! S tým pajácom! Je to ešte asi tri kilometre odtiaľto. Do večera sme tam ako na koni, tak prestaň vystrájať.“

„Do večera?“

S vervou som si zips na vetrovke vytiahla až ku krku a ob-lúkom ho obišla.

„Vravím ti, Greg, ak to bude viac ako tie poondiate tri ki-lometre, odnesieš ma tam na rukách!“

Myslel si, že sa zabávam. Uvoľnil sa, na chrbát si znovu vy-hodil ťažký ruksak s karimatkou a potravinami a hravo ma štipol do zadku. Potom obe jeho polky vycapkal dľaňami.

„To vieš, že áno! Ako nevestičku.“

Najbližšiu polhodinu sme šli mlčky šetriac si sily aj nežnosťky na neskôr. Navyše nám okolo hláv tak silno hvízdal vietor, že som si nepočula ani vlastné kroky. Pretiahla som si cez hlavu kapucňu a zazerala na jeho vysokú postavu pred sebou.

Asi po kilometri a pol sme odrazu začali prudko klesať kamsi do doliny. Bola som už značne unavená a hlavne pobúrená touto nečakane náročnou turistickou prechádzkou. Kam nás to ťahal?

Stromov okolo nás pribúdalo a jeho chrbát sa mi medzi nimi občas strácal. Zanáďavala som na jeho spokojné popisovanie a pridala do kroku. Ak ho stratím z dohľadu, zgeg-nem tu ako pes!

Mach pod nohami nielen prenikavo páchol, ale sa aj poriadne šmýkal. Stačil jeden neopatrný krok a letím na zem ako podŤatá. Zaočkala som a pridŤžala sa konárov starých borovíc. Pichali ma ako šľak a občas šľahli do tváre. V tej chvíli som toho pred sebou prekliala nastokrát.

Dopekla, o čosi som zavadila nohou. O konár alebo peň? Kolená sa mi z ničoho nič podlomili a ja som s hlasným žuchnutím padla na vlhkú zem. Ibaže ruksak ma prevážíl a strmý svah zvýšil moju rýchlosť na nezastaviteľnú mieru.

Šmýkala som sa dolu zablateným kopcom ako na sánkach!

A mokrá hľina mi fľkala na šaty i tvár a čvachtala mi do vlasov. Dokonca sa mi predrali nohavice na zadku a celkom tam premokli. Vlhkosť som cítila až na pokožke stehien a nohavičkách. Bolo to také odporné!

Zaujúkala som a rukami zamávala vo vzduchu. Potrebovala som sa zachytiť o nejaký konár, aby som to svoje trápne kotúľanie sa dole kopcom pribzdila a nejako zastala. Hneď!

Chňapla som po prvom, potom po ďalšom, no len sa vysmiali mojim márnym pokusom. Hrom do toho! Iba čo ma znovu pleskli po tvári.

„Greeeeeg!“

Kde v pekle bol?

Stratil sa mi za hrubým kmeňom ihličnanu. Pred tým pádom som ešte jasne videla pásiky jeho sivej vetrovky. Kde bol teraz?

„Greg!“

Podskočila som na tvrdom výčnelku, ktorý mi otrieskal kostrč, zvrieskla ako pavián a mimovoľne sa obrátila na brucho. V momente som sa tvárou zaryla do smradľavého machu a konečne zastala.

Ježiši!

Doriti aj s týmto poondiatym výletom!

Zafňukala som vyplývajúc z úst blato a snažila sa rýchlo z bahniska pod sebou pozviechať.

Vtedy sa mu uráčilo pribehnúť ku mne.

„Miša! Dočerta, čo to stváraš!“

Ako inak, sama som si bola na vine. Odrazu boli pred mojimi očami jeho vysoké čierne baganče. Sekunda, dve a už ma zvieral okolo bokov a ťahal na nohy.

„Preskočilo ti?! Chcela si byť dole rýchlejšie, čo?“

Čo to bolo v jeho hlase? Irónia? Smiech?

Treskla som ho zablatenou rukou rovno po líci a aj napriek ušpinenej tvári a celkovému svojmu žalostnému vzhľadu hrdo zdvihla bradu dohora.

„Kde si bol? Prečo ma nečakáš? Pako!“ strhla som mu z uší slúchadlá, ktoré si ani neviem kedy založil na hlavu.

„Ty si počúvaš hudbu? Blázníš? Môžem na teba volať, koľko chcem! Aj kričať o pomoc!“

„O pomoc si nekričala...“

„Greg!“

„Už som nemohol počúvať to tvoje večné stonanie, vieš?“
Odfrkol si a vytiahol z batoha balík servítok, márne zaň ukryvajúc svoj smiech. Chechtal sa zakaždým, ako na mňa pozrel. Bol normálny?

„Na. Utri sa, aby ti to na tvári nezaschlo. Fuj, strašne to smrdí.“

„To mi nemusíš hovoriť! Žalúdok mám z toho smradu až v krku, tuším sa povraciam.“

„Ale no tak...“ mykol plecom a obzrel sa po okolí. Čo tu tak mohol vidieť? Stromy, pne, kríky a ešte raz stromy? Mal vôbec tušenie, kde to sme?

„Zablúdili sme, však?“

„Nie.“

„Ale áno. Stratili sme sa. Netušíš, kadiaľ ísť.“

„Buď ticho, Miša!“

„Nebudem!“

Prekárali sme sa ako malé decká. No kým on si z toho oči-vidne robil žarty, mňa išlo poraziť! Koľko sme to už prešli kilometrov? Hádam aj desať. Necítila som si nohy. Po to úpätie to bolo fajn, ten výhľad stál za to a ja som bola ako-tak učičkaná predstavou chalupy kdesi v lese.

Ale teraz bola situácia celkom iná!

Bola som vyčerpaná, vynervovaná, špinavá a ubolená!

A Greg si počúval muziku.

Vytrhla som mu slúchadlá z mobilu, ktorý mal za pásom nohavíc, a šmarila ich na zem. Chcel zaprotestovať a aj mi vynadať, vyrušil nás však akýsi zvuk.

Strhla som sa a vypúlila oči.

„Čo to bolo?“

Prichádzal odniekiaľ z lesa za nami, ktorý bol taký hustý, že sme ledva dovideli desať metrov pred seba. Čo z neho na nás vyskočí?

Zvuk zaznel znova. Niečo ako zavytie. Ježiši! Zavytie?

Tiahlo sa ponad tie stromy a naše hlavy v dlhej hrozivej ozvene. Zježili sa mi všetky chlpy na tele.

„Vlk? Greg! To je vlk? Kristepane! Bodaj by aj nie, veď sme vo Vlčej hore!“

„Zavri už tie ústa, Miša! Doriti! Vlky tu nie sú niekoľko rokov, okej? Mám to potvrdené! Najskôr pastiersky pes z nejakého salaša. Áno, pes. Tak prestaň znovu panikáriť! Radšej sa pozri tam, za tie borovice...“

Ak by za nimi tá chalupa nestála, asi ho v tej chvíli zabijem!

Keď som však zazrela jej drevenú strechu s vysokým komínom čnejúcim sa dokonca aj nad tie ihličnany, razom som zabudla na všetko príkorie a zvieracie pazvuky za nami.

Zvýskla som, oprášila si kolená, fľochla do jeho samolúbnej tváre a rozbehla sa pomedzi ostré kry vpred. Priamo v ústrety piatim dňom nerušenej dovolenky na dokonale utajenej samote!

2. kapitola

Bože, to bola lahoda. Vyšla som zo sprchy čistá ako nemluvňa šúchajúc si mokré vlasy mäkkým uterákom. Na prízemí veselo pukotal oheň, ktorý sa Gregovi predsa len podarilo založiť v nevelkom kozube pod schodiskom.

Zastala som na hranici medzi obývačkou a kuchyňou a pery rozťahla do maznavého úsmevu.

„Aký som?“

Vypol sa, hodil kutáč na kopy polien a prižmúril oči.

Potom si siahol na zelenú mikinu a jediným pohybom si ju zvliekol z pliec.

Mrkla som na našu batožinu stále navrššenú za vstupnými dverami. Zo svojho ruksaka som si vytiahla len čisté nohavice a tielko a ako sme za sebou zamkli, utekala som do kúpeľne.

„Mali by sme sa vybaľiť,“ spokojne som poznamenala zároveň so zvukom šuchotu jeho nohavíc, ktoré si spustil k členkom.

„Mal by som ťa šmyknúť. Tu, na tom medveďovi,“ palcami na nohách zakrúžil po hnedej srsti efektne rozloženej na drevenej podlahe.

Pozrela som na obrovskú tlamu s vycerenými zubami a pôvodnému majiteľovi tohto bývania som stiahla pomyselný bod.

Bola príšerná.

Znovu som sa pustila do šúchania vlasov, ktoré mi vo vlhkých chumáčoch padali na obnažené plecia, akoby od toho závisel môj život.

Gregor v tej chvíli zavyl podobne ako to niečo tam vonku asi pred hodinou.

„Boha, daj si to už dole.“

Bol nahý. Expresne rýchlo. A nadržaný. To dokonca nadzvukovou rýchlosťou. Zastala som s rukou nad hlavou a pozrela mu medzi chlpaté stehná. Zrejme sa mu nepáčilo, že som mimovoľne ironicky zdvihla jedno obočie. Schmatol totiž konček osušky, v ktorej som bola zavinutá, a silno ňou

trhol. Spadla zo mňa ako ťažký kameň, takmer okamžite, a mňa aj napriek teplému ohňu ovanul chlad.

Gregor nečakal.

Vlastne nikdy nevyčkal na moju iniciatívu. Oblapil ma okolo ramien, jazykom mi vrazil do úst a potom ma nasmeroval k tej škaredej huňatej veci na zemi.

Zamrňala som. Predstava, ako sa milujeme na chlpoch vypchatého zvierata, mi prišla vyslovene odporná. Greg si to však vysvetlil po svojom. Konal bez otáľania či zaváhania. Jediným pohybom ma uložil na tú hnedú guču pohodenu na dlážke, potom ma priľahol, pokrčil mi kolená, strčil dlane pod zadok a zabručal mi do ucha:

„Neskutočne ma to tu rajcuje. Predstava, že sme tu sami...“ zatlačil a prebil sa mi medzi stehná. „A to si ešte nevidela spáľňu na poschodí.“ Zaochkal a zatriasol zadkom v rytmickej pohybe.

O desať minút sme spotení od plameňov v kozube aj rýchleho milovania len tak ležali s očami vyvrátenými k dreveným brvnám plafónu. Medvedia kožka podo mnou sa mi už zdala menej odporná, hoci teraz páchla i naším splynutím.

Po chvíľke Greg zahlásil, že vyhladol.

„Urobím niečo?“

„Základné potraviny sú dole v skrinke, nejaké zemiaky, zelenina, konzervy... Nanosil to tu ten týpek.“ Zrejme myslel majiteľa. Ten bol buď neskutočne šikovným majstrom, alebo pekne nespochybniteľným boháčom. Horúca voda v kúpeľni a elektrina v celej chalupe na tomto Bohom zabudnutom mieste toho boli dôkazom. Nechcela som vedieť, čo sa stane, ak sa elektrocentrála pokazí. Alebo nám dôjde nafta. Dočerta, a už vôbec nie to, koľko vlastne stojí celá prevádzka takejto mininehnutelnosti.

Bol vôbec dobrý nápad kúpiť niečo takéto? Na konci sveta a v zime prakticky nevyužiteľné? Greg za to prebral všetku zodpovednosť a informoval ma len o tom, že za bagateľ zaobstaral niečo naozaj prekrásne. Otec by ma zabil, ak by som z Lutterovho majetku čokoľvek investovala do takejto hlúposti. A Greg to vedel. Tak hádam neurobil nič poza môj chrbát...

„Hlavne mi daj pivo.“

Ako inak.

Tak som voľky-nevoľky vstala, s nechuťou si zo spoteného zadku odtrhla prilepené chlpy z mŕtveho medveďa a nahá vykročila k našej batožine.

„Urob omeletu. Je tu len prenosná chladnička. Vajcia sa čoskoro pokazia. Aj tie tvoje jogurty. Generátor skape do jedného dňa, ak by sme ho nechali ťahať také voloviny. A nieže zapneš fén.“

Zazrela som na jeho šlachovitú holú postavu rozvalenú na medveďovi.

„Fén?“

„Nevzala si si ho? A čo máš potom v tej svojej taštičke?“

Ukazovák namieril na môj podla neho smiešne malý ruksačik a potom si ho ledabolo strčil do nosa. Chvíľu sa v ňom rýpal. Odporné... Toho zlozvyku sa nezbavil ani po našej svadbe pred viac ako dvoma rokmi.

Bol vôbec dobrý nápad pomýšľať na to, dať si od takéhoto decka urobiť decko? Tu? Na tomto mieste?

Nechcela som si to priznať, ale hlavne preto som napokon na túto jeho dovolenku povedala áno. Nádejala som sa, že v lone pokojnej a nerušenej prírody konečne otehotniem. Že tu Greg zabudne na našu rodinu a akékoľvek problémy, ktoré ho zjavne posledné týždne trápili. Odkedy

som mu túto cestu odsúhlasila, pookrial a znovu sa viac usmieval.

„Lieky. Spodnú bielizeň. Tvoje holenie. Nabíjačky. Notebook a mobil.“

„Notebook ti je nanič. Nie je tu internet. To by si chcela priveľa...“

Och, sklamaná som odula peru.

„Moje holenie? Tu sa holiť nebudem. Načo? Chcem splynúť s okolím!“ zazubil sa.

Zažmurkala som, otvorila jeho turistický batoh a hneď navrchu našla veľké balenie plechovkového piva. To sem vláčil toto? Toljú dialku? Nestačila mu plechovka, dve?

Vytiahla som plastikový balík von a znechutená zistila, že je pod ním ďalší.

„A aby si vedela, nechal som ich doma. Tvoj notebook i mobil.“

Pustila som pívá späť do batoha a prudko sa k nemu obrátila.

„Čo?“

„Počula si. Nechcem, aby si tu celé dni pretárala s mamou. Alebo s tou svojou agentúrou. Žiadna práca, nijaké plánovanie narodeninových osláv, ani rodina, Miša. Iba my dvaja.“

Zamračila som sa a zažala nechty do mäkkého plastu, ktorým boli pívá zaistené. Ako to tu zvládnem bez čo len jediného zavolania do mojej milovanej cateringovej agentúry?

„Z batoha som ti ich vytiahol tesne pred odchodom.“

„Nič si mi nepovedal!“

„No, lebo keby som to urobil, boli by tu s nami. Hlavne ten tvoj mizerný mobil. Nepočujem nič iné, iba jeho vyzváňanie. Večer, v noci, skoro ráno.“

„Ale svoj si si vzal...“

Gregor mávol rukou a pozviechal sa na nohy. Potom ku mne vykročil nedbajúc, že má stehná i brucho oblepené tou mizernou srstou.

Fuj. Ten medveď pôjde preč!

Podišiel ku mne, cmukol ma na líce a načiahol sa za plechovkami.

„Daj. Musím ho dať vychladiť, kým tá mini chladnička ešte frčí. A nezlosti sa. Chcel som ti iba dobre. Ako chceš otehotnieť, keď sa durdíš, len čo sme sem prišli?“

Usmial sa ako šašo a vrtiac zadkom odpochoval k malému kuchynskému kútiku v peknom drevenom vyhotovení, ktorý sem dokonale zapadal.

Nič som pred ním nedokázala utajiť. Videl mi až do duše, do hlavy, prečítal si v nej každú myšlienku. Za päť rokov, čo sme sa poznali, o mne vedel viac ako ja sama. Preboha...

Lúbila som ho.

Práve preto, že bol taký neotesaný a svojský. Jednoduchý a úprimný.

A ešte viac preto, že ho nikto z mojej rodiny nerešpektoval.

Môj vyvrheľ... Tak som ho volala.

Bol to silný a inteligentný chlap a predsa v mojich očiach niekto, koho som si pred Lutterovcami musela ubrániť zubami-nechtami.

Aj našu malú utajenú svadbu 21. augusta pred tridsiatimi dvoma mesiacmi.

„Dobre, na ten mobil zabudnime. Opováž sa ma tu ale nechať čo len na minútu samu a ešte ti ho spočítam...“

„A kam by som tak šiel?“

Obrátil sa ku mne a ledabolo sa oprel o malú elektrickú dvojplatničku. „Na lov?“

Obaja sme sa jeho vtipu úprimne zasmiali a prestali na

seba útočiť. Podišla som k nemu a nechala sa ním poriadne vystíkať, pričom stačilo málo a oprie ma o okrúhly stolík pod lustrom a vezme priamo tam.

Náš hlad bol však priveľký.

O polhodinu sa chalupou vinula vôňa zeleninovej polievky a omelety. Gregor popíjal v poradí tretie pivo, oheň veselo pukotal a ja som sa v tielku a nohavičkách promenádovala po svojej novej kuchynke, jemne ukolísaná červeným vínom, ktoré som vydolovala z kredenca pod výlevkou.

Vonku sa zotmelo. Čierňava za oknami bola priam strašidelná, pri predstave, že je tam len prostá hora bez civilizácie, mi srdce robilo krkolomné premety.

Gregor sa pohľadom do temnoty priam ukájal. Dokonca ani nezatiahol závesy, nahý zobkal z omelety a kutáčom sa prehrabával medzi uhlíkmi v kozube.

Zapol prenosné rádio. Prijemné melódie zahltili celých 60 štvorcových metrov nášho bývania. Teda kuchynku spojenú s obývačkou, úzke drevené schodisko a otvorené priestranstvo pod strechou, kde bola dvojmetrová manželská posteľ. Jej pravý bok sa opieral o obrovskú sklenenú výplň siahajúcu od podlahy až po plafón, ktorá spáčov nemiľosrdne vystavovala celému lesu na obdiv.

Netušila som, ako tam zaspím...

Greg hodil kutáč do kovového koša na drevo, poškriabal sa na semenníkoch a prikročil ku mne. V kútiku úst mal kúsok z omelety...

„Smiem prosiť, pani K?“

Oslovoval ma takto od našej svadby. Hlavne počas tých pár spoločných chvíľ s mojou rodinou, ktorá mi zmenu môjho priezviska na Kaveckú nikdy neschválila a dosiaľ neodpustila.

Strhol ma na hrudník a majetnícky oblapil okolo bokov štekliac ma po citlivej kostrči, ktorú som si narazila pri páde do blata v tej hore. Aj som zaaukala s túžbou zahrať sa trochu na ubolenú chudinku.

Iba sa zarehnil.

Vlasy som už mala takmer suché. Bozkal ma do nich a ochkal nad sladkou vôňou, ktorá sa z nich šírila.

„Vidím, že na ten svoj šampónik si nezabudla. Aspoň kúsok luxusu v tejto divočine.“

Chvíľu sme sa len tak vlnili do rytmu pomalej piesne bez akýchkoľvek ďalších slov. Dokonale prehlušila hluk generátora, ktorý jediný nás ako-tak spájal so svetom.

Pieseň dohrala. Začala sa ďalšia, rytmickejšia a rýchlejšia. Rýchlejšie boli aj Gregorove dlane na mojom chrbte a zadku, ktoré ho dráždivo hladili až pod látku nohavičiek.

Koľko mohlo byť hodín? Nikde som nevidela nástenné hodiny. Ani budík. Akoby sa tu zastavil čas.

Možno už bola polnoc. Tma za oknami bola taká nepreniknuteľná, akoby nás niekto zavrel priamo v hrobe.

Zachvela som sa a zamrmlala mu do teplého ucha:

„Nikdy si na niečo také nebol, prečo teraz, Greg?“

„Na toto som bol vždy,“ štipol ma do pravého prsníka a potom po ňom pacol dľaňou. To mal z tých pornofilmov... Asi mu ich zakážem pozerať!

„Vieš, o čom hovorím. O tomto tu. O tej chalupe. V lese...“

„No a? Náhodou som vždy rád hubárčil. A chodil do prírody,“ uškrnul sa.

„Ty? Greg, nepoznám nikoho, kto by viac miloval autá, chladničku, holiaci strojček, mobil a hlavne telku!“

„Čo tým chceš povedať? Že som povrchný, svetský materialista?“